

Hrabia Monte Christo

ALEKSANDER DUMAS
(CZUJEC)ROMANS
(Przekład z francuskiego)

(Ciąg dalszy.)

— Chciałbyś może, bym krasną zaczął i popuścił tym swoim i tobie interes, a potem, by nas tam gdzie wiesz zaprowadził?

— Ach, już mi wszystko jedno! Nie zniosę dłużej takiego, jak teraz prowadzę życie. Niech mnie prowadzi gdzie chce; ja i mam taką głąpią naturę, że mi czasem nudno bez mych dawnych kolegów. Ja nie mam takiego jak ty serca, co ani natękaś do swych przyjaciół.

— No, no, Kadrusie, nie gadaj gupstw, — rzekł Andrzej — to dziwnie.

— Ha, ha, ha!... No uspokój się, mój drogi Benedykcie. Wszak mi tylko drogie, na które mógłbym zdobyć niezbędne mi 30,000 franków, nie mie, szając się do niczego, a ja już sam dam sobie radę.

— Dobrze. Rozróżnij się tu i ówdzie, zobacz... Tymczasem jednak podnieśmiesz mi moją pensję do 500 franków. Chciałbym widzieć przysięś się może szlachę. Nie uwierzysz, jaki mianem ogarnął wprost szła do młodzieży.

— Dobrze, dostaniesz 500 franków, aczkolwiek będzie to bardzo już dużym dla mnie ciężarem.

— Przecież ty czepiesz się zrodła, które dla mnie.

— Myślisz się ogłotnie. Mam wprawdzie zacnego opiekuna, na którego nie narzekam, lecz daje mi on 5,000 franków miesięcznie całej parady.

— Biedaku!

— Nie jest toby zbyt wiele dla młodzieńca, który musi się starać o baronów, ażeby sobie zapewnić sobie starość na starość. To też rzuciłbym może to wszystko do diabła i postawił się, wyzyskując dziennie na kontuaru, o jakim poważniejszej się kapitał, gdyby nie to, iż mam wrazenie, że oszalełam na koniec swego życia.

— Ale prawdziwego ojca, nie jakiegoś tam Cavalcante'go.

— I tamten już odejść. Powiadam ci, że prawdziwego.

— I kto to ma być tym prawdziwym ojcem twoim?

— Hrabia de Monte Christo. Nie powiedział mi on wprawdzie wyraźnie, że tak jest

